

ဝန်ခင်း

Read on the move

အမျိုး

အိမ်ထောင် ဖွားသု

အခန်း (၁)

တရုတ်နိုင်ငံနေသော အမေနှင့်ညီမလေးကိုကြည့်ပြီး မြဝါးရုံ မည် သို့ နှစ်သိမ့်အားပေးရမှန်းတောင် မသိတော့လောက်အောင် အတွေးနှင့် အာရုံတွေက မီးကျီခဲလို ပူလောင်ကြွပ်ရွ၍ နေသည်။

ယိုင်နဲ့နေသော အိမ်ကလေး၏ အပေါက်ဝတွင်ထိုင်ပြီး သက်ပြင်း မောတွေကိုသာ ဖရိုဖရဲ ချနေမိသည်။ ကံကြမ္မာက အဲဒီ လောက်တောင် မြဝါးရုံတို့မိသားစုအပေါ် သောကမိုးတွေ ရွာချလို့ကို မစဲသေး။ ရင်ထဲက မကျေနပ်စိတ်တွေကို အန်ထုတ်ပြီး လည်ချောင်းကွဲအောင် လောကကြီး ကို အော်ဟစ်ရန်တွေ့လိုက်ချင်သည်။

ထိုသောကဆင်းရဲတွေသည် မြဝါးရုံ၏ ဘဝထဲက ရုန်းမထွက်နိုင် သော ဝဋ်ကြွေးတွေပင်ဖြစ်သည်။

"အမေ ပီတိကို ဒီအိမ်ကနေ ဘယ်ကိုပြောင်းရမှာလဲဟင်" ပီတိလေးက ကလေးပီပီ အငိုမျက်ဝန်းလေးနှင့် အမေးအမြန်း ထူနေသဖြင့် အမေ ပီတိ၏ ခေါင်းလေးကို အသာသပ်ရင်း

"သမီးတို့ရဲ့ ကြီးကြီးအိမ်ကိုပေါ့"

"ဘာဖြစ်လို့ ပြောင်းရမှာလဲ အမေ"

"ဘာဖြစ်လို့ပြောင်းရမှာလဲဆိုတော့ ဒီနေရာက စည်ပင်အပိုင် တဲ့၊ ဒါကြောင့် အမေတို့ ဟောဒီရပ်ကွက်ကလေးကို ကျူးကျော်ရပ်ကွက် ဆိုပြီး ဖယ်ခိုင်းလို့ အမေတို့က ဖယ်ပေးရမှာ၊ ဒါကြောင့် သမီးတို့ကြီးကြီး အိမ်နောက်ဖေးက ပိုနေတဲ့မြေကွက်လပ်ကလေးမှာ တဲလေးထိုးပြီး ခဏ နေကြရမှာပေါ့ သမီးရယ်"

ငိုသံနှောကာ အမေ ရှင်းပြနေပေမယ့် ပီတိလေး မျက်လုံး
ကလယ်ကလယ်ဖြင့် သဘောပေါက်ပုံမပေါ်။

"ဒါပေမဲ့ ပီတိ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး"

"ဟိုမှာလည်း သူငယ်ချင်းအသစ်တွေရှိပါတယ် ပီတိရယ်"

မြဝါးရုံ ပီတိ၏ စိတ်အားငယ်မှုကို ဝင်ရောက်ဖြေသိမ့်ပေးလိုက် သည်။
ပီတိမျက်နှာလေး မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်လေးလက်သွားကာ

"တကယ်လား မမ"

"တကယ်ပေါ့"

"ဒါဆို ပီတိ မငိုတော့ဘူး" ပီတိပါးပေါ်မှ မျက်ရည်စတွေကို လက်ခုံဖြင့်
ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲသုတ်လိုက်သည်။ ဖုန်တလောလောထဲ ဆော့ထားသဖြင့်
မျက်ရည်စ တွေက ဂျိုးကြောင်းရာတင်သွားသည်။

"ကဲ အမေလည်း မငိုနဲ့တော့နော်၊ တော်ကြာနေ တွန်းလှည်း လာရင်
အလွယ်တကူ တင်လို့ရအောင် ရုံလေး အထုပ်တွေအောက်ကို
အဆင်သင့်ချထားလိုက်တော့မယ်"

အိမ်နီးနားချင်းတွေလည်း မြဝါးရုံတို့လိုပင် ကိုယ်နှင့်သင့်တော်
မည့်နေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့နေကြသဖြင့် မြဝါးရုံတို့ ကျူးကျော်ရပ်ကွက် ကလေးသည်
သောကတွေဖြင့် စည်ကားလို့တော့နေ၏ ။

မြဝါးရုံ ပြောင်းရွှေ့သယ်ပိုးနေကြသော ဘဝတူအိမ်နီးနားချင်း
တွေကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းခပ်ကြမ်းကြမ်းချပြီး ထိုင်ရာမှ လေးပင်စွာ
ထလိုက်သည်။

ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေ ထည့်ထားသောတောင်းကို မြဝါးရုံ အရင်ဆုံး
မချလိုက်သည်။ မနိုင်မနင်းဖြင့် သယ်ချနေသော မြဝါးရုံကို ကြည့်ပြီး အမေပါ

မနေသာတော့။

ဖြူဖြူနုနုနှင့် တသွေးသွေးလှသော သမီးလေး အလှတရားတွေ နှင့်
မလိုက်ဖက်စွာ အလုပ်ကြမ်းမှန်သမျှ မညည်းမငြူ လှုပ်ရှားလုပ်ကိုင်
နေရသည့်အဖြစ်ကို ဒေါ်သင်းမွန် မကြည့်ရက်ပေမယ့် ရင်နာနာနှင့် ကြည့်နေရသည်။

ခုလည်း တစ်ယောက်တည်း မနိုင်မနင်း သယ်ချနေ၍ ဒေါ်သင်း မွန်ပါ
မနေသာတော့ဘဲ ကူချပေးသည်။

"ကိုယ့်ဟာကိုယ် အေးအေးဆေးဆေး နေပါ အမေရယ်၊ ရုံ
ကိုယ့်ဖာသာကိုယ် ချပါမယ်"

မြဝါးရုံ အမေ့အား ကရုဏာသက်သောအသံဖြင့် ပြောလိုက် သည်။

"ရပါတယ် သမီးရယ်၊ သားအမိနှစ်ယောက် အမြန်လုပ်လိုက်
တော့လည်း ပြီးတာပဲပေါ့"

မြဝါး ဆက်တားမနေတော့ဘဲနှင့် သားအမိနှစ်ယောက် အိမ်
ကလေးထဲမှာ အထုပ်အပိုးတွေကို ခပ်မြန်မြန်ချလိုက်သည်။ သိပ်မကြာလိုက်
အိမ်ပြောင်းဖို့ လှည်းငှားထားသဖြင့် တွန်း လှည်းတွန်းသည့်လူရောက်လာသည်။
လှည်းပေါ်သို့ ပစ္စည်းတွေတင်ပြီး သည်နှင့် မြဝါးရုံပါ လှည်းသမားနှင့်အတူ
လှည်းကူတွန်းလိုက်သည်။ ဒေါ်သင်းမွန်နှင့်ပီတိ ယိုင်နဲ့နဲ့အိမ်လေးကို
နောက်ဆုံးအနေနှင့် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

မြဝါးရုံ စိတ်မကောင်းဖြစ်ပေမယ့် ဘာမျှမတတ်နိုင်။

အခန်း (၂)

"တီ တီ တီ"

လှည်းအနောက်မှ အဆက်မပြတ်တီးနေသော ကားဟွန်းသံ ကြောင့် မြဝါးရုံနှင့် လှည်းတွန်းသမားအနောက်ကို ပြိုင်တူလှည့်ကြည့် လိုက်ကြသည်။

ခဲပုတ်ရောင် ဇိမ်ခံကားကြီးထဲမှ ခေတ်ဆန်လွန်းသော အမျိုး သမီးကြီးတစ်ဦး၏ ကာလာစုံနေသော မျက်နှာက ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။

"ဟေ့ လမ်းကိုဘာဖြစ်လို့ ပိတ်ပြီးမောင်းနေရတာ လဲ၊ မင်းတို့ ပိုင်တဲ့လမ်းများထင်နေလို့လား၊ ခုချက်ချင်း လမ်းဘေးကိုချပြီးတွန်းစမ်း"

မာထန်သော အမိန့်ပေးသံကြောင့် မြဝါးရုံစိတ်ထဲ ဖျဉ်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ နဂိုကမှ စိတ်ဆတ်တတ်သူဖြစ်သဖြင့် ပြန်ပြောဖို့ နှုတ် ပြင်လိုက်သည်။

"သမီး ဘာမှပြန်ပြောမနေပါနဲ့ကွယ်၊ ဘေးကိုသာ ချပေးလိုက် ပါ"

အမေက အချိန်မီဝင်ပြီး ဘရိတ်အုပ်လိုက်သည်။ မြဝါးရုံ စိတ် ကို ထိန်းလိုက်ရသည်။ အမေနှင့်ညီမလေးပါနေလို့ နို့မဟုတ်ရင် မြဝါးရုံ တို့က ရွတ်ပြီးသားပင်။ ဘေးနားမှ လှည်းတွန်းနေသော လူကြီးကလည်း ပြဿနာမဖြစ်ချင်သောပုံဖြင့်

"ဟုတ်ပါတယ် တူမရယ်၊ သူတို့လို ပိုက်ဆံရှိတဲ့လူတွေနဲ့ ယှဉ် ဖြစ်မနေပါနဲ့၊ အလကား လူကို လူလို့မမြင်တဲ့အတန်းအစားတွေ"

"ဟေ့ အောက်တန်းစားတွေ နားမပါဘူးလား၊ နင်တို့ အစုတ်

ပလုပ်တွေတင်ထားတဲ့လှည်း ခုချက်ချင်း ဖယ်ပေးလို့ ပြောနေတယ် မဟုတ်လား"

"တောက်"

မြဝါးရုံ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့သဖြင့် တက်တစ်ချက်ကို ခပ်ပြင်း
ပြင်းခေါက်လိုက်ပြီး စလွယ်သိုင်းထားသော လယ်သာလွယ်အိတ်ကို အနောက်သို့
ခပ်ဆတ်ဆတ် လွှဲပို့လိုက်ပြီး

"အောက်တန်းစားတွေလို့ ရင့်ရင့်သီးသီး ပြောနေတဲ့ရှင်ကြီး ကရော
ဘယ်လောက်တောင် အဆင့်အတန်းမြင့်နေလို့လဲ၊ ပါးစပ်က လည်း ကြမ်းလိုက်တာ၊
စီးထားတဲ့ကားနဲ့တောင် မတန်ဘူး၊ ဘာလဲ ရှင်ကြီးက ငါးရောင်းရင်းနဲ့
ချမ်းသာသွားတာလား"

"ဘာပြောတယ်"

ထိုမိန်းမကြီး ဒေါသကြောင့် မျက်နှာကြီး ပို၍ ပင် ခက်ထန်သွား ကာ
ကားတံခါးကို ဆတ်ခနဲ တွန်းဖွင့်ပြီး ကားနှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်
ဘုဆတ်ဆတ်ရပ်နေသော မြဝါးရုံဆီသို့ ဒေါက်ဖိနပ်သံ တဝှပ်ဝှပ်ဖြင့်
ဒေါသတကြီးလျှောက်လာ၏ ။

"အောက်ကြမ်းခင်းက ကလေးကချေတွေ ငါ့ကို ရာရာစစ ဒီလို
ပြောရဲတယ် ဟုတ်လား"

ထိုမိန်းမကြီးရဲ့လက်က မြဝါးရုံ၏ ချွေးတွေစိုသီးနေသော ပါးပြင် ဆီသို့
ဝဲခနဲ ကျလာရန် အရှိန်ဖြင့် မြှောက်လိုက်သည်။ မြဝါးရုံတို့ကလည်း လျှင်ပြီးသား။
စိန်ရောင်တွေ တလက်လက်တောက်နေသော ထိုမိန်းမကြီး ၏ လက်တွေကို ဖတ်ခနဲ
ဖမ်းဆုပ်လိုက်သည်။

"ဒီမှာ ကျွန်မတို့လို အောက်တန်းစားတွေရဲ့ပါးကို ရိုက်မယ်ဆို ရင်
ဟောဒီ စိန်လက်စွပ်တွေချွတ်ပြီး ရှင်ကြီးရဲ့လက်တွေကို ချီးအရင် သုတ်လိုက်ဦး

ဟုတ်ပြီလား"

မြဝါးရုံ အတည်ငြိမ်ဆုံးသော မထီမဲ့မြင်ပုံစံနှင့် ပြောပြီး ဆုပ်
ကိုင်ထားသော ထိုမိန်းမကြီး၏ လက်ကို အရှိန်ဖြင့် ဆောင့်တွန်းလိုက်သည်။"ဟာ"

"အား"

"အ အမလေး"

ထိုမိန်းမကြီး အနောက်သို့ယိုင်ထိုးကာ ကွန်ကရစ်လမ်းဘေးရှိ
ရေမြောင်းထဲသို့ ပုံမကျပန်းမကျ ပြုတ်ကျသွားသည်။

အဖြစ်အပျက်က မြန်ဆန်လွန်းသဖြင့် အမေနှင့်ပီတိလေးက
ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ထိုမိန်းမကြီးကိုကြည့်နေ၏ ။ လှည်းတွန်းသမား
ကြီးလည်း ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ ကြောင်ကြည့်နေသည်။

"ဦးလေးကြီး ဘာရပ်ကြည့်နေတာလဲ၊ တွန်းလေ သွားမယ်" "ဒီ
ဒီကိစ္စကရော"

"အို သူ့အကုသိုလ်နဲ့သူဖြစ်တာ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး"

"သမီးရယ် မကောင်းပါဘူးကွယ်၊ တော်ကြာ ကိုယ့်အမှုပတ် နေမယ်"

အမေပုံစံက ရေမြောင်းထဲမှာ ဖားလက်တက်လိုဖြစ်နေရှာသော
ထိုမိန်းမကြီးကိုကြည့်ပြီး စိုးရိမ်နေပုံရသည်။

"ကဲ အမေ လာ မြန်မြန်သွားမယ်၊ ဘာမှအမှုမပတ်ဘူး၊ ဒီမှာ
အကြာကြီးရပ်နေရတာ ကမှ ဒီမိန်းမကြီး ယက်ကန်ယက်ကန်ပုံကို ကြည့်ပြီး အမေ
စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေရမယ်"အမေ ဘာမျှထပ်မပြောတော့ဘဲ ပီတိလေး
လက်ကို ဆွဲပြီး အရှေ့မှ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သွားသည်။ မြဝါးရုံ လှည်းကို
မင်သေသေ ဖြင့် ဆက်တွန်းလာလိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ လူကို
နှိမ့်ချပြောဆိုသော ထိုမိန်းမကြီး၏ ပုံစံကိုကြည့်ပြီး ကျေနပ်သွားမိသည်။

လှည်းတွန်းသမားကြီးကတော့ စိတ်မလုံသူလို အနောက်ကို
လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နှင့်။

မြဝါးရုံဆိုတာ လူကသာ မချမ်းသာတာ။ မာနကတော့ တကယ့် မီလျံနာ။
လောကမှာ မာနတွေကိုသာ ပုံထပ်ပြီး ပြိုင်မယ်ဆိုရင် မြဝါးရုံ ၏ မရှိဆင်းရဲမာနက
မိုးထိလှမယ်ထင်၏ ။

အနောက်ဘက်မှ ထိုမိန်းမကြီး၏ အသံက ပလုံးပထွေးဖြင့် ခပ်
ဝေးဝေးမှာကျန်ခဲ့၏ ။

*

အခန်း (၃)

"ဟာ မာမီ၊ ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ"

နေတံခွန် ကားပေါ်ကဆင်းဆင်းချင်း ကားနားတွင် ရပ်နေ သော မာမီ
ဒေါ်ခေမီမြတ်ကျော်၏ ရွံ့အလိမ်းလိမ်းပေနေသောပုံကိုကြည့် ပြီး
တအံ့တဩမေးလိုက်သည်။

ဒေါ်ခေမီမြတ်ကျော်မှာ ဒေါသကြောင့် ဆောက်တည်ရာမရ
ဖြစ်နေသောပုံစံဖြင့် တက်တစ်ချက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်လိုက်ပြီး

"အောက်တန်းစားမတစ်ယောက် မာမီကို တွန်းချသွားတာလေ၊ ဟွန်း
ဟွန်း ဒေါသဖြစ်လိုက်တာ နေလို့တောင်မရတော့ဘူး"

"မာမီက သူ့ကို ဘာသွားလုပ်လိုက်လို့လဲ"

နေတံခွန် မေးသာမေးလိုက်ရသည်။ ကိုယ့်မာမီအကြောင်းသိထားသူမို့
တစ်ဖက်သား မလွန်ဘူးဆိုတာ ကြုံတွက်ပြီးသားပင်။ ထို့ ကြောင့် ပြုံးစိစိမျက်နှာဖြင့်

"ကဲ ဒီပုံစံကြီးနဲ့ မာမီ ကားပေါ် ဘယ်လိုတက်လိုက်မလဲ၊ ရွံ့ တွေက
ကားထဲမှာပေပွကုန်မှာပေါ့"

"အို ဒါဆို မာမီက အိမ်ကို လမ်းလျှောက်ပြန်ရမှာလား"

"လမ်းတော့ လျှောက်ပြန်စရာမလိုပါဘူး၊ သားကို မာမီ ဖုန်း
ဆက်ခေါ်ကတည်းက အခြေအနေအားလုံးသိပြီး ကြိုပြင်ဆင်လာတာ၊ အဟဲ
မောင်တိုးကို စက်ဘီးနဲ့လိုက်လာဖို့ခေါ်ထားတယ်၊ ဒီတော့ အိမ်ကို
စက်ဘီးနဲ့လိုက်ပြန်ရုံပေါ့"

ပြောနေရင်းမှ မောင်တိုး စက်ဘီးကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနင်းလာ တာကို နေတံခွန် တွေ့သဖြင့် မေးဆတ်ပြလိုက်ပြီး

"ပြောရင်းနဲ့လာပြီ"

အဝေးမှ စက်ဘီးနင်းလာသော မောင်တိုး ရွံ့ရေတွေ အလိမ်း လိမ်းပေနေသော ဒေါ်ခေမီမြတ်ကျော်၏ အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထဲမှာ အတော်လေးကို သဘောခွေ့၍ နေသည်။

အမြဲတမ်း မောက်မာနေသော ဒေါ်ခေမီမြတ်ကျော် ခုတော့ ဘယ်သူ့လက်ချက်ကြောင့် အရှက်ကွဲရလေပြီ မသိ။ အတွေးဖြင့် စက်ဘီး ကို တအိအိနင်းနေသော မောင်တိုးကို ဒေါ်ခေမီမြတ်ကျော် မနှစ်မြို့ဟန် ကညှို့လိုက်ပြီး

"မောင်တိုး စက်ဘီးကို မြန်မြန်နင်းလာစမ်း၊ လှုပ်လီလှုပ်လဲ့နဲ့"

"ဗျာ ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ"

မောင်တိုး ခပ်သွက်သွက်နင်းလာပြီး ဒေါ်ခေမီမြတ်ကျော်ရှေ့ မှာ ကျိခနဲ ရပ်လိုက်သည်။

"မောင်တိုး မာမီကို မင်းပဲ စက်ဘီးနဲ့တင်နင်းပြီး အိမ်ကိုအရင် ခေါ်သွား၊ ပြီးရင် ပြန်လာခဲ့၊ မာမီကားကို လာပြန်ယူ"

"သားက ဘယ်သွားဦးမလို့လဲ"

"ယောက်ဖနဲ့ဂေါက်ကွင်းမှာ ချိန်းထားတယ်လေ"

"အေး မင်းတို့လည်း တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒီအလုပ်ပဲလုပ် သိလား၊ ကုမ္ပဏီသွားရင်သွား မသွားရင် ကေတီဗီသွားလိုက်၊ မာဆတ်သွားလိုက်၊ အဲဒီ တွေကိုသွားလို့ ရိုးသွားရင် ဂေါက်ကွင်းဘက်ကိုလှည့်"

ဒေါ်ခေမီမြတ်ကျော် မကျေမနပ် ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်ဖြင့် ပြောပြီး မောင်တိုး စက်ဘီး၏ ကယ်ရီယာခုံပေါ် တက်လိုက်သည်။

"ဒီနေ့ ညနေ ပါတီတစ်ခုတက်စရာရှိတယ်၊ မင်းပါလိုက်ခဲ့ရမယ်
ဒါကြောင့် စောစောပြန်လာခဲ့"

"ရက်စိတ် မာမိ"

နေတံခွန် မိခင်၏ မှာကြားခြင်းကို ပြောင်စပ်စပ် အမူအရာဖြင့်
ဖြေလိုက်သည်။

မောင်တိုး ဒေါ်ခေမီမြတ်ကျော်၏ ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့်ကိုယ်လုံးကြီးကို စက်ဘီးပေါ်
မနိုင်မနင်းတင်ပြီး နင်းရသဖြင့် သိပ်ပြီးမသက်သာလှ။

ဒေါ်ခေမီမြတ်ကျော် နံစော်နေသော ရေမြောင်းပုတ်နံ့ကို စိတ် မသာစွာ
ရှူရှိုက်နေရသဖြင့် အော်ဂလီဆန်ကာ နှာခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက် ဖြင့်
ပိတ်ထားရသည်။

စိတ်ထဲမှာတော့ စောစောက လုပ်သွားသော လူ့စွာတေးမလေး ကို
အကြိမ်တစ်ရာမက ကျိန်ဆဲနေလိုက်သည်။

*

အခန်း (၄)

"ရုံလေး ဒီအခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာနေရတာ နင့်အတွက် စိတ်ကျဉ်းကျပ်ရင် ငါ့အခန်းမှာ လာအိပ်ပါလား၊ ငါလည်း အဖော်ရတာ ပေါ့"

"နေပါစေ မမ သဉ္ဇာရယ်၊ ရုံတို့မှာရှိတာမှ မိသားစုလေး သုံးယောက်ထဲဟာ၊ အမေနဲ့ညီမလေးကိုခွဲပြီး ရုံ ဘယ်မှာမှ မအိပ်တော့ ပါဘူး"

မြဝါးရုံဘဝမှာ မိသားစုအပေါ် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သည့်စိတ် တွေ ဘယ်တော့မှ မွေးမည်မဟုတ်။ အမေ့အစ်မ ဝမ်းကွဲ၏ အိမ်နောက် ဖေးမြေကွက်လပ်ကလေးမှာ ကျောတစ်ခင်းစာ နေရာလေး ရခဲ့တာနှင့် ပင်မြဝါးရုံရင်ထဲမှ အပူသောကတွေ နည်းနည်းတော့ ငြိမ်းသွားစေသည်။ သို့သော် ထိုမျှလောက်နှင့် ရပ်တန့်နေ၍ မရသေး။ ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ် လေးနှင့် နေနိုင်ရန် မြဝါး ကြိုးစားရဦးမည်။

အမေက အသက်ကြီးပြီဆိုတော့ အမေ့ကိုလည်း မြဝါး ဘာ အလုပ်မျှ မခိုင်းရက်။ ပီတိလေးကလည်း ခုမှ ငါးတန်းသာရှိသေး၍ မိသားစုစီးပွားရေးမှာ ဘာအထောက်အကူမှ မရနိုင်သေး။

ဒီတော့ အရာအားလုံးဟာ မြဝါးရုံ၏ ပခုံးပေါ်မှာသာ တင်နေ ရစ်ပြီ။ သို့သော် မြဝါးရုံ စိတ်ဓာတ်ကျအားပျော့၍ မဖြစ်။ ဘဝကို ကြံ့ကြံ့ခံ နိုင်ရမည်။ ဦးဆောင်သူက အားလျှော့လိုက်လျှင် နောက်လိုက်တွေအတွက် မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာ ခပ်ရေးရေး ခပ်မှုန်မှုန်တောင် ရှိတော့မည် မထင်။

"ဒါနဲ့ အခု နင့်အလုပ်က အဆင်မပြေဘူးဆို၊ ငါ့ကို အန်တီ မွန်ပြောတယ်"

"ဟုတ်တယ် တစ်လကို လစာလေး သုံးသောင်းခွဲပဲရတာ ၊ အိမ်စရိတ်က ဘယ်လိုမှမလောက်ဘူး၊ အဲဒါတောင် အမေက သုံးတတ် စွဲတတ်တဲ့သူမို့လို့ မသုံးတတ်မစွဲတတ်တဲ့အမေနဲ့သာဆိုရင် ရုံ ပိုပြီးရှာရမှာ"

ခပ်ညည်းညည်းလေးပြောနေသော ရုံ့ကိုကြည့်ပြီး မသဉ္ဇာ သက် ပြင်းမျောလေး ချလိုက်သည်။ ရှေ့ကြည့်လည်း ရင်ဘတ်၊ နောက်ကြည့် လည်းကျောဆိုသလို ကိုယ်တွေ အခြေအနေကလည်း လက်လှုပ်မှ ပါးစပ် လှုပ်ရတာ မို့ ငွေပိုငွေလျှံဆိုတာက ဗလာနတ္ထိ။ စိတ်ရင်းအတိုင်း ကူညီထောက်ပံ့ချင်ပေမယ့် တကယ်တမ်း လက်တွေ့မှာလည်း ကိုယ်ကိုယ်၌ က အိမ်ကလေးတစ်လုံးကလွဲပြီး အမေ နှင့်ကိုယ့်မှာ ဗိုက်ပြည့်သည်ဆိုရုံလေး စားနေရတာ ။ ထို့ကြောင့် စာနာစိတ် ကလေးဖြင့် အမေ့ဆီမှာ ခွင့်တောင်းပြီး အမေ့ညီမ ဒေါ်သင်းမွန်တို့ကို ဒီမှာ ခဏလောက် ခိုခွင့်ပေးလိုက်ပါဟုပြောသဖြင့် အမေကလည်း ဆွေ ချစ်မျိုးချစ်မို့ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပင် နေစေခဲ့၏ ။

တဲလေးက အလွန်သေးလွန်းသည်။ ဒီနေရာအိပ် ဒီနေရာစား ဒီနေရာမှာတင် ချက်ပြုတ်ရသောအခြေအနေ။

ဒီကြားထဲ နောက်ဖေးလမ်းကြားမှ မိလ္လာတွင်းတွေနှင့်ကပ်နေ တော့ အနံ့အသက်တွေက တလှိုင်လှိုင်။ မသဉ္ဇာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရုံမှ အပ ဘာမှမလုပ်ပေးနိုင်။ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်မှာနေရင်တော့ ထိုအခြေ အနေက မပြောပလောက်။ ရုပ်ကလေးက ချစ်စရာသနားကမားလေးဖြင့် နေနေရသည့်ဘဝအဆင့်အတန်းနှင့် လားလားမျှမအပ်စပ်။

"ဒီအလုပ်က ကိုယ့်အတွက် တွက်ချေမကိုက်ရင် ဒီထက်ဝင်ငွေ ရမယ့်အလုပ်လေးတစ်ခု ပြောင်းလုပ်ပါလား ရုံလေးရယ်"

"ရုံလည်း နီးစပ်ရာတွေမှာ စနည်းနာနေတာပါပဲ၊ ဝင်ငွေပိုရ မယ့်အလုပ်တွေရင်တော့ ပြောင်းလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်"

"အေးလေ အစ်မလည်း နီးစပ်ရာတွေမှာ မေးကြည့်ပါဦးမယ်၊ ဒါနဲ့ ထမင်းရော စားပြီးပြီလား၊ မစားရသေးဘူးဆိုရင် ဝင်စားပါလား"

"ဟင့်အင်း မစားရသေးဘူး၊ အိမ်မှာလည်း ခုတင်ချက်ပြီးလို့ မောတာနဲ့စားမလာဘူး"

"ဘာချက်လဲ"

ဘာချက်လဲဟု မေးသဖြင့် မြဝါးရုံ ခပ်ယဲ့ယဲ့ရယ်လိုက်ပြီး

"ထုံးစံအတိုင်း ငပိဖျော်ကောင်းကောင်းနဲ့ ကန်းစွန်းရွက်ကြော် ပေါ့"

"ဟယ် ဒါဆို ငါတို့အိမ်နဲ့သိပ်မကွာဘူး၊ ငါတို့အိမ်က ကန်းစွန်း ရွက်ချဉ်ရည်ဟင်းနဲ့ ငပိကြော်"

ညီအစ်မနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ဟင်းချက်ကို တစ်ယောက် ပြောပြီး သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်ကြသည်။

*

အခန်း (၅)

ကျောင်းကျောပိုးအိတ် ခပ်နွမ်းနွမ်းလေးကို လွယ်ပြီး ကြီးမေ
တို့အိမ်လေး လမ်းကြားကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှ နောက်ဖေးတဲအိမ်လေးသို့ တလှုပ်လှုပ်
လျှောက်လာနေသော ပီတိလေး၏ မျက်နှာက ညှိုးမှိန်နေ သည်။

တဲပေါက်ဝတွင် ထိုင်ပြီး ဆန်ရွေးနေသော ဒေါ်သင်းမွန် ရွှင်ရွှင် ပျပျ
မရှိသော ပီတိလေးကိုကြည့်ကာ

"သမီး ပီတိလေးမျက်နှာလည်း မကောင်းပါလားကွယ်၊ ဘာ ဖြစ်လို့လဲ
ကျောင်းမှာ စာမရလို့လား"

မိခင်မေးတော့မှ ပီတိလေး၏ မျက်လုံးမှ မျက်ရည်အချို့ တိုးဝှေ့ လာပြီး
နှာခေါင်းလေး တရှုံ့ရှုံ့လုပ်ကာ "စာ စာမရလို့ မဟုတ်ပါဘူး မေကြီးရယ်"

"ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဆရာကန်တော့ပွဲအတွက် မေကြီး ဝယ်ထည့်ပေးလိုက်တဲ့
အကျ..ပိတ်စကို ပီတိက ဆရာမကို သွားပေးတာကို ဆရာမက ယူကြည့် ပြီး
ငါ့အိမ်မှာ ဒီလိုမျိုးပိတ်စကို လက်နှီးစုတ်တောင် မလုပ်ဘူးတဲ့၊ နင့် ပိတ်စကို
နင့်ဘာသာပဲ ပြန်ယူသွားလို့ပြောပြီး ပီတိ ပိတ်စကို လွှတ်ပစ် လိုက်တယ်"

ဒေါ်သင်းမွန် ငိုမဲ့မဲ့ဖြင့် စိတ်မကောင်းကြီးစွာ ပြောနေရှာသော
ပီတိလေး၏ စကားကြောင့် ကိုယ့်နားပင် ကိုယ်မယုံချင်။ တပည့်တစ် ယောက်က
ဆရာမကို ရိုသေသမှုနဲ့ ကန်တော့တဲ့ ကန်တော့ခံပစ္စည်းကို ခုလို
ပြောရက်သတဲ့လား။

"ဘုရား ဘုရား သမီး ဆရာမက အဲဒီ လို ပြောလိုက်သတဲ့ လား၊
အမေဖြင့် အံ့ဩလိုက်တာ သမီးရယ်"

"နောက်ပြီး ရှိသေးတယ် မေကြီးရဲ့၊ သမီးဘေးနားက စုဝါဆို
ကကျတော့ ပါတိတ်ထဘီကန်တော့တာကိုလေ ဆရာမက ပြောသေးတယ် ငါ့မှာ
ပါတိတ်တွေ အများကြီးတဲ့၊ နင့်အမေကို ပြောလိုက် ထီးနဲ့ပြန်လဲ ပေးပါဆိုပြီးတော့
ပြောခိုင်းလိုက်တယ်"

ပီတိ ပြောနေသော အကြောင်းအရာတွေသည် ဆရာမတစ်ဦး အတွက်
ဘယ်လိုမှ မပြောသင့် မလုပ်သင့်သည့်လုပ်ရပ်ဖြစ်သည်ဟု ဒေါ်သင်းမွန်
စိတ်မသက်သာ တွေးလိုက်ပြီး ကိုယ့်သမီးကိုသာ နှစ်သိမ့် ရယ် အပြုံးဖျော့ဖျော့ပြုံးပြီး
စကားစရှာလိုက်သည်။

"သမီးရယ် ဆရာမကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့ကွယ်၊ သမီးဆရာမက
သူဌေးတွေမို့လို့ အမေတို့ ဝယ်ပေးတဲ့ထောင့်ငါးရာတန် ပိတ်စကို တန်ဖိုး
ရှိတဲ့ပိတ်စလို့ ဘယ်သတ်မှတ်တော့မလဲ၊ နောက်နေ့ကျမှ အမေ ဒီထက် တန်ဖိုးရှိတဲ့
အကျ..ပိတ်စလေးကိုဝယ်ပြီး ကန်တော့ခိုင်းပါမယ်ကွယ်"

"တကယ်လား မေကြီး"

"တကယ်ပေါ့ သမီးရယ်"

"ဒါဆို ပီတိလေးကို ဆရာမက ပြန်ချစ်လာမှာပေါ့နော် မေ ကြီး"

"ဒါပေါ့ သမီးရဲ့"

"အင်း ဒါပေမဲ့ ဆရာမက တစ်သောင်းကျော်တန်ပါတိတ်မှ
သဘောကျတာ မေကြီးရဲ့၊ မေကြီးမှာရော အဲဒီ လောက် ပိုက်ဆံရှိလို့လား"

ပီတိ၏ အမေးကြောင့် ဒေါ်သင်းမွန် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

"သမီး မမ ပြန်လာရင် ပိုက်ဆံပါလာမှာပေါ့၊ အဲဒီ ကျရင် မေကြီး

သွားဝယ်ပေးမယ်ကွယ်"

"ဘာတွေ သွားဝယ်ပေးမယ်လို့ ပြောနေတာလဲ အမေ" တဲပေါ်သို့
တက်လာသော မြဝါးရုံနှင့်မသဉ္ဇာကို သားအမိနှစ် ယောက်
ဖြိုင်တူလှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ ပီတိလေးက ကလေးပီပီ
ကျောင်းမှာဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အကြောင်းအရာတွေကို တစ်လုံးမကျန် ပြန် ပြောပြ၏ ။

မသဉ္ဇာက တအံ့တဩ စုတ်တသပ်သပ်။ မြဝါးရုံကတော့ အံ့ဩ
ခြင်းဆိုတာထက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတစ်ခု ရင်ဘတ်သို့ ရိုက်ခတ်လိုက်သလို
လေးလံသွားရသည်။

"မမ ပိုက်ဆံပါလားဟင်၊ ပီတိဆရာမကို တစ်သောင်းကျော် တန်
ပါတိတ်ဝယ်ပေးမယ်လို့ မေကြီးက ပြောတယ်၊ တကယ်လားဟင် မမ"

မြဝါးရုံ၏ လက်မောင်းကို အားကိုးတကြီး ကိုင်လှုပ်နေသော ညီမလေး
ပီတိကို အားဖျော့သောနှစ်သိမ့်ပြီးလေး ပြုံးပြလိုက်ပြီး

"ဝယ်ပေးမှာပေါ့ ညီမလေးရယ်၊ မမ နောက်ထပ်အလုပ်တွေ
အများကြီးလုပ်ပြီး ပိုက်ဆံရရင် ညီမလေး ဆရာမလိုချင်တဲ့ ပါတိတ်ထဘီ
ဝယ်ပေးမယ် သိလား"

မျှော်လင့်ချက် မက်လုံးလေး ပေးလိုက်တာနှင့် ပီတိလေး၏ မျက်နှာ
လတစ်စင်းလို့ လင်းထိန်သွားသည်။ အမေ ပျော်နေရှာသော ပီတိလေးကိုကြည့်ပြီး
သက်ပြင်းခိုးတစ်ခု ဟင်းခနဲ ချလိုက်သည်။

*